

[Aksel Larsen.]

at Indenrigsministeren, hvad han i øvrigt ogsaa selv var klar over, hvis man da skal tro hans Ordvalg heroppe, havde gjort sig skyldig i en Misforstaaelse, naar han troede, at Forslaget ikke var udarbejdet i Lovforslags Form, fordi vi selv ansaa dette for umuligt. Det anser vi aldeles ikke for umuligt. Vi mener imidlertid, at det kan kun gøres, naar man har den tilstrækkelig sagkyndige Assistance dertil, og det vil Ministeren jo ogsaa godt give os Ret i.

Den højtærede Minister mener imidlertid, at man overhovedet ikke burde fremsætte Forslag til Beslutning af denne Art, som saa senere skal komme i Lovforslags Form, fordi, siger den højtærede Minister, saa skal man først have en Diskussion om Beslutningen. Dette finder jeg netop uhyre nyttigt. Det er et Spørgsmaal af saa stor Betydning, at det vilde være paa sin Plads, om man endelig paa Rigsdagen fik en Generaldebat om Hovedlinierne, efter hvilke man ønsker at løse Landbrugets Gælds- og Renteproblem, og naar man havde klaret disse, kunde man derefter med de sagkyndiges Hjælp sætte sig til at nedfælde disse Hovedlinier i et eller flere Lovforslag med de fornødne Detailbestemmelser.

Nu er jeg klar over, at denne Generaldebat faar vi ikke her, af meget gode Grunde, med de 7 eller 9 ærede Medlemmer, der er til Stede; den er der absolut ikke lagt op til efter den Maade, hvorpaa selve Behandlingen former sig fra den højtærede Regerings Side. Det ændrer imidlertid ikke, at dette efter min Mening er den rigtigste og mest normale Maade at behandle dette Problem paa, og derfor har vi givet vort Forslag den Form, det nu har faaet.

Den højtærede Minister siger i sin Argumentation for, at man burde gaa den Vej at fremsætte Lovforslag, at det har man gjort ved forskellige andre Forholdsregler, der er gennemført, og nævner i denne Forbindelse Akkordlovgivningen, hvorved der er gennemført en ikke ubetydelig Gælds- nedskrivning. Ja, hvad netop Akkordlovgivningen angaar, synes jeg, at den ogsaa beviser, hvorledes Sagen ikke bør gennemføres. I Akkordlovgivningen sprang man over, hvor Gærdet var lavt. Der foretog man en Nedskrivning af Landbrugernes løse Gæld paa Haandværkernes og de hand-

lendes Bekostning. De Mennesker, som ikke havde skaffet sig Pantessikkerhed for de Penge, de havde stillet til Raadighed for Landbruget, dem kastede Staten sig over og sagde, at nu skulde de tvinges til at give Afkald paa en meget stor Del af deres Tilgodehavende. Derimod rørte man ved denne Ordning ikke ved den pantesikrede Gæld. Nej, man skaffede yderligere Sikkerhed for den pantesikrede Gæld gennem Nedskrivning af den løse Gæld, for derigennem blev naturligvis de gældbundne Landbrugeres Stilling lidt bedre, de blev lidt bedre i Stand til at klare Terminerne. En Ordning af Landbrugets Forhold, hvorved man blot lægger en Del af dets Byrder over paa andre Befolkningsgrupper som handlende og Haandværkere, der bestemt ikke er bedre i Stand til at bære dem, en saadan Ordning finder vi meget forkastelig.

Saa siger den højtærede Minister, at det vil tage mange Aar at udarbejde en Lovgivning af den Art, som her foreslaas. Ministeren vil bevise dette ved at henvise til, at man skal undersøge Spørgsmaalet om Kurstab ved Laanenes Optagelse, om Bevægelsen i Kronekursen, om den enkelte Laantagers Forhold, Aarsagen til Optagelsen af Laanene o. s. v. Det tror jeg nu ikke det behøver at tage saa mange Aar at undersøge, der staar i Tingbøgerne og Papirerne, hvornaar Laanene er optaget, saa jeg tror, det kan klares inden for en overskuelig Tid, bortset fra at jo længere det varer, inden man tager fat paa det, des længere varer det naturligvis ogsaa, inden man kommer til Vejs Ende. Nu har man ladet gaa en hel Række Aar, inden man overhovedet tog Problemet op, og derved spildt disse Aar. Jeg synes ærlig talt, det er paa Tide at begynde. Jeg synes det, fordi jeg saa udmærket vel erindrer de Ord, der faldt forud for Lands- tingsvalget, Ord, som til Dels allerede har været diskuteret her under den foregaaende Forhandling. Jeg ved, hvordan man dengang fortalte, at det var Landstinget, der hindrede en Sanering af Landbruget, og Landstinget, der hindrede, at der overhovedet skabtes ordentlige Forhold for det arbejdende Folk her i Landet.

I den Forbindelse er jeg rent tilfældigt faldet over en grøn Agitationspjece, som blev udgivet af det Bureau, kaldet „Hipa“,